

# Seherezáde

regényrészlet

*Te vagy az új lány? A mosdóból jövök, vizes még a kezem, nyújtotta a csuklóját Bumi felé Igaz bácsi.*

A lány nem fogta meg a szőrös csuklót.

*Bezbozsni j Alekszejnek hívnak. Én vagyok itt az igazgató. Atyaég, te meg hogy nézel ki? Begyúrted a köpenyt a táskádba, mi? Tudom, hogy utáljátok hordani, de így meg olyan gyűrött, mintha a kutya seggéből húzták volna ki. A nevelőiben van vasaló. Ha kész vagy a háziddal, ott kivasalhatod. Már ha tudsz vasalni. Ropit kérsz, vagy Dunakavicsot?*

Valami furcsa szag terjengett az irodában. A lány önkéntelenül fintorogni kezdett.

*Büdös ez az íróasztal, azt érzed. Még így is, hogy tárva-nyitva az ablak. Árvízben állt két hétig, és a szagot sajnos nem lehet kiszedni belőle. Már bedörzsöltem mindennel. Hétfőnként az én orromat is csavarja egy percig, de aztán megszokom. Öt perc múlva te sem érzed már. Mondják, hogy dobjam ki, de hát nincs szívem hozzá. A nagyapám csinálta. Ebbe még nincsen se szög, se csavar. Gyönyörű, nem?*

Bumi nem válaszolt.

*Szóval, ropi vagy Dunakavics? Vegyél nyugodtan többet is, ne szabódjál.*

A lány nem mozdult, s még azt is eltökélte, hogy egy kummányit se szól ehhez az emberhez. Ellenszenvét csak növelte a diri hamutartója. Ez ugyanis egy mocsári teknős felfordított páncélja volt.

*Hatalmas árvíz pusztított errefelé, a legnagyobb a században. Ráadásul pont az éjszaka kellős közepén. Átszakadt egy völgyzáró gát a határban. Anyuval voltunk csak odahaza, apu egy kéthetes hadgyakorlaton vett részt a Kaukázusban. Engem a másfél éves öcsém ébresztett. Jíz, kiabálta, jíz! Ez volt életének első szava. Felültem az ágyon, és láttam, hogy mozog a szőnyeg. Bokáig ért már a víz a szobában. Anyám horkolt, én ráztam föl szegényt. Gyorsan föltett minket az asztalra, aztán a cserépkályha tetejére, s gyertyát gyújtott, mert a villany már nem égett.*

*Jött a víz a kádban alulról is. A hülye öcsém meg csak kacarászott, jíz! jíz! Ő nagyon élvezte a helyzetet. Anyu, akkor már derekig az özönvízben, fölvergődött velünk valahogy a padlásra. Onnan néztük a holdvilágban, ahogy viszi az áradat az állatokat, gerendákat, kerítéseket, mindent. Azt a zúgást, recsegést-ropogást sosem felejttem el. Mintha egy sülyyedő hajóban ültünk volna. Két méterrel alattunk hömpölygött a víz. Anyu a Miatyánkot hadarta, és kérte, hogy mi is mondjuk vele. Ilyen a tenger?, kérdeztem. Dehogyan, felelte ő, ám azóta engem egy üveg víznél több már megijeszt.*

*Anyu a kilencvenkét éves apját féltette, aki pár házzal lakott csak lejjebb. Mint megtudtuk, a nagyfater, aki pedig a küszöböt is alig tudta már átlépni, egy villanypóznára szaladt föl kinyájában, tudod, azokon az ácskapocsszerű vasakon, amiket a szerelők vernek*

az oszlopba. Mint egy koalamací, ott kapaszkodott az öreg másnap délig. Akkor leesett és megfulladt. Ő csinálta ezt az asztalt, simította meg Bezbozsnij a bútor sarkát.

*Látom, sem a ropi, sem a Dunakavics nem hoz lázba. És ha azt mondom, hogy van Macskanyelo is? Tej legyen vagy ét?*

Bumi a Tisza-part lapos kövein sütkérező teknőcökre gondolt, ahogy periszkópként felcsörlözik a nyakukat, és akár egy kettészelt vörösbélű diót, lassan kinyitják a szájukat, mintha még a nyelvük is a meletg kívánná.

*Egyszer csak, ez már reggel volt, kiütötte a ház egyik falát a zúdulat. Megrogygiant a padlás is, de nem omlott le teljesen. Mozdulni se mertünk. A víz homályos volt, mintha lisztet öntöttek volna bele. Mikor aztán levonult az ár, a fák tetejéről szedtük össze a holmikat. Na, tessék, te máris jóval többet tudsz rólam, mint én terólad.*

Egy légy zümmögött, a szokásosnál magasabb, erősebb hangon, mintha beszorult volna valahova.

*Hahó!, ablaktörőlőzött a tenyerével a diri. Tej legyen, vagy ét? Mire eldöntöd, megeszem mind a kettőt. Na, jó, gyere, huszonegyeseezzünk, hirtelen előrehajolt, és megfricskázta Bumi orrát, majd kihúzott egy pakli magyar kártyát a zsebéből. Értem én, hogy nem vagy beszédes kedvedben. Miért is lennél? Rémes lehet neked ez az egész. De ne félj, kicsim, együtt majd áttörjük a hallgatás zsilipjét. Ha nem ma, akkor holnap.*

A lány egyenes derékkal, tenyerét a combján nyugtatva, bizalmatlanul ült. A dac fogta össze a vonásait. Szoknyáját néha lehúzta a térdére. Orra égett még a fricskától, de nem akarta megérinteni, nehogy észrevegye az igazgató, hogy fáj.

*Sovány vagy. Majd mi főlhizlalunk. Na, mi van, még csak rám se nézel? Tőlem nem kell félned, te lüke. Én is voltam gyerek. S még csak nem is a legjobb magaviseletű, tette hozzá vigyorogva, és letolta a válláról a nadrágtartóját, s ezzel egy időben a cipőjét is lerúgta az asztal alatt.*

*Mesélhetnék... egyszer tán meg is teszem. Bár ötleteket nem akarok adni. Mondjuk, szükségetek sincs rá. Maradjunk annyiban, hogy az ellenőrzőben olyan sok intő volt, hogy pótlapokat kellett hozzátűzni. Vagy ahogy anyu mondta, Alex, meddig fogod te még kővel mosni az ablakot?*

Bumi még a lélegzetét is visszafojtotta. Semmit nem akart magából kiadni, még egy kis hangot se. Mereven bámulta az igazgatói szék fölött lógó címet. Bezbozsnij nagyot sóhajtott, s félig hátra, félig oldalra billentve a fejét, hallhatóan megropogtatta a nyakát.

*Én a te javadat akarom, bikfic. Miért vagy ilyen mész? Ez most kezdeti megilletődöttség vagy előre megfontolt szándék? Nézel csak magad elé, mint a szaró kutya, már bocsnát.*

Csönd.

*„Nekünk nincs semmi beszélőnivalónk.”*

*Én ragaszkodom ahhoz, hogy négyszemközt is leüljek minden egyes újonccal. Az az út érdekel, ami téged idáig vezetett. Időnk, mint a tenger, fonta karba a kezét Bezbozsnij. Ha kedviünk tartja, egész estig dumálhatunk.*

A lány kinyújtotta az egyik lábát, hogy jelezze, milyen mérhetetlenül unja már az egészet.

*Látom, ha a fejem tetejére állok, akkor sem nyilatkozol. Ide figyelj, kent szét a középső ujjával az igazgató egy legördülő izzadságcseppet a homlokán, az első nálam mindig az egyenes beszéd. Semmi köntörfalazás. Remélem, ebben egyetértünk. Tisztában vagyok veled, hogy voltak már szebb napjaid is. Igazam van? Rohadt egy nap lehet ez a mai*

a számodra. A sarkaiból forgatják ki a világot. Most kerteljek? Mondjam azt, hogy a helyzet nem olyan sötét, mint amilyennek látszik? Hogy eddig még egyetlen napfelkelte sem maradt el? Hogy a szenvedés nemesít? Vagy hogy egy kicsit kell csak várnod, és rendbe jön majd minden?

Hát nem. Tőlem ilyet ne várj. Én nem áltatlak. Nem minden darab végződik úgy, hogy a primadonnát elveszi a bonviván, a szobalány kezét pedig megkéri a kertész.

Az élet veszélyes üzem. És egyáltalán nem garantált, hogy strammul veszed majd az akadályokat. Tudom, a helyemben most sokan nyugtatgatnának, én azonban nem fogok a szemedbe hazudni. Jól alakul a jövőd? Remélem. Lehet. Ami biztos azonban, az egyelőre csak annyi, hogy amiért te idekerültél, az semmiképpen sem a te hibád. Ez fontos, ezt muszáj megértened. A szüleid hibája, hogy te most itt vagy, de még az is lehet, hogy az őkék sem. Kutya világ ez.

Körmével egy üvegpothár falát pöcögtette.

Ja, és még van valami, ami hótziher. Az, hogy te most, úgy kábé két hétig, úgy fogsz majd itt bőgni, hogy népgazdasági szempontból nem volna hülyeség egy vízerőművet építeni a szemed sarkába. Ezt csak azért mondom, hogy segítek. Mindenkiel ez történik, aki emlékszik még az alom szagára. Aki családból érkezik. Ettől tehát ne ijedjél meg. Ez természetes. Tényleg nem kérsz ropit? Vegyél nyugodtan, nem sajnálom tőled.

Igaz bácsinak kétféle működési módja volt. A robotpilóta-szerű, amikor senki és semmi nem tudta kihozni a sodrából; illetve a fonákja, a lobbanékony, hirtelen haragú. Ilyenkor az élő fába is belekötött, nem tudtak a lányok olyat mondani, amit ő egy ügyes húzással ne fordított volna rögtön ellenük. S hiába követtek el mindent, hogy megússzák a bajt, a diri képtelen volt türtőztetni magát, ragaszkodott a mondvacsinált konfliktushoz, bőven adagolva mellé a lehető legbántóbb szavakat is. Ezekért később mindig bocsánatot kért. *Ha bedühödöm, randább a szám a seggemnél.*

Azt, hogy Igaz bácsi milyen lábbal kelt fölt aznap, Bumi egy idő után már messziről látta.

Tudom, folytatta Bezbozsni, a járókelő, akit nyomorékká gázolt egy autó, néha úgy érzi, mindenki benne ült abban az autóban. Ez érthető. A múltat azonban el kell engedni.

Ezt úgy mondta, olyan átszellemülten, mintha e közhely most valamiért többet jelentene önmagánál. Még bólogatott is utána.

Rá gondolhatsz, de róla ne gondolkodj. Érted a különbséget? Az ember nem felelős azért, ki kopogtat a lelkén. Ám azért már igen, hogy kit tessékel be rajta.

„Überfasza. Még azt is elő akarja írni, mire gondolhatok, és mire nem.”

Hagyd a miérteket. Vannak kérdőjelek, melyeket nem lehet kiegyenesíteni. Most előre kell nézz.

A lány előre nézett, ám ha meg lehetne gyűrűzni a gondolat csüdjét is, akár a vándormadarakét, ki tudja, honnan küldték volna most vissza a természetbarátok az ő messze kalandozó képzelmeit.

Nem lehet a visszapillantó nagyobb az ablaknál.

Igaz bácsiból ma csak úgy patakozott a bölcsességek.

Tudd meg, hogy nekem is voltak ám rohadt napjaim. Sőt hónapjaim. Ötvenhatban például áthajtott rajtam egy harminctonnás tank. Hat bordám törött el, az egyik átszúrta a tudómet. Fél évig feküdtem az intenzíven. És nehogy azt hidd, hogy ez volt a legszarabb,

*ami eddig történt velem. Elmondjam a legrosszabbat?, tette vissza a kártyapaklit a fiókba.*

Bumi felcserélte a keresztbe rakott lábait, és egy itt-ott már enyhén oxidfoltos Lenin-büszttöt bámult az asztalon.

*Vagy harminc éve láttam egy tinót elszabadulni a vágóhídról. Rosszul taglózták le. Először térdre rogyott, de aztán magához tért, és uzsgyi, neki a világnak. Tombolva vágatott végig a falun, mindenki rémülten ugrált be a kapuk mögé. Eltelt pár másodperc, mire észrevettem a porfelhőben, hogy a tinó az egyik mészároslegényt is magával rántotta. A fiú végigszántotta a könyökével az utcákat, aztán már a hasán csúszott, végül elmaradt. Odarohantam én is, és képzeld, az ikerbátyám volt ez a fiú. Fegyva... Öt perccel előttem bújt ki anyánkból. A bika megállt, visszanezett, nyakából mozdulatlanul csüngött a kötél. Még most is magam előtt látom Fegyuskát. A piros, poros húsát.*

*Még élt... Letérdeltem hozzá. Akkor és ott zavarodott össze az én lelkem.*

*És tudod, mire jöttem rá? Hogy Fegyva, aki mindent tudott rólam, és akiről én is mindent tudtam, beleértve azt is, amit még magunknak sem merünk elmondani; szóval, hogy az én drága bátyám még ma is élne, ha elengedi azt a kötelet.*

*De nem engedte el. És ez lett a veszte. Tanulj a sorsából, kérlek.*

Bezbozsni vár, leste a hatást. A lány azonban rezzenetlen maradt, akárha egy szoborhoz ült volna modellt.

*Három dolgot nem tudsz megváltoztatni. A múltat, az igazságot és az embereket. Ez utóbbi alól még te is csak részben vagy kivétel. Van, amin tudsz bütykölni magadban, és van, amin nem.*

*Hát jó, pördült meg a forgószekén hirtelen. Ennyi elég az okoskodásból. Lássuk, mit gondolnak rólad mások, ejtett az asztalra egy dossziét a fiókból. Kioldotta, mint egy pólyásbabát a pelenkázáshoz, és belefeledkezett az aktákba. A nap épp kisütött odakint, a beáradó fény glóriába vonta a kopasz fejet.*

*Sztojka Seherezáde, hümmögött, alsó ajkát kifordítva.*

*Szálem alejkum, vigyorgott, majd előredőlve ismét orron pöccintette a lányt.*

*„Ha még egyszer hozzám ér...”*

*Gizi néni majd végigvezet az épületen. Megmutatja, mi hol van. Egy darabig még maradsz a felvételes szobában. Csak amíg ki nem sütjük, melyik hálóba kerülj. Mert a legfontosabb most az, hogy befogadjanak. Hogy ne nézzenek ki téged maguk közül. De vigyázz, mert itt kétféle lány van: rossz meg romlott. Az utóbbiaktól tartsd távol magadat.*

*Becsukta a paksamétát.*

*Értelmes gyerek vagy. Én megérezem az ilyesmit. Egy tanárnak nemcsak szájról, de szemről is kell tudnia olvasni. Azt is látom, hogy nem játszod meg magad. Hogy nincs tettetés abban, amit csinálsz. Te most tényleg nagyon utálod azt, ami veled történik. Jogosan, hisz egy gyermekotthon, hogy is fejezzem ki magamat... szóval, nem egy sétagalopp. És a lányok még vérmesebbek, mint a fiúk.*

*Bumi a könnyezőpálma lyukas leveleit nézte.*

*Tudsz csalavázni? Mert itt bizony megtépnek majd rendesen. Az ilyen bentlakásos műintézményekben, tárta szét a karját, sajnós mindenütt az ököljog uralkodik.*

*Kicsit fölemelkedett a székén. Talán szellenteni.*

*Idióták... Múltkor egy hároméves kislányt ájultra csiklandoztak. Azt hitték, meghalt... Na, ne rezelj be azért, nem lesz semmi baj.*

*A lány még egy kicsit csavart a törzsén, így már szinte háttal ült az igazgatónak.*

*Takarékbélyeged van?*

„Ó, hogy lepné be a képed a fekete guga. Ennek tényleg nincs jobb dolga, mint velem foglalkozni.”

*Tetanuszt kaptál?*

Bezbozsni vár. Száránál fogva az olvasószemüvegét forgatgatta ide-oda az asztalon, majd a már ismert mozdulattal a nyakát ropogtatta. Kintről szarkacsergés szűrődött be.

*Egy vak hangot se szólsz?*

„Nincs énnékem veled beszélhiválóm, te nyomorult.”

A diri szája körül megfeszültek az izmok. Ádámcsutkájáról, mint egy elbitangolt kecskeszakáll, ritkás pamacsban meredeztek a szőrszálak.

*Szuper, pattant fel. Az egyiknek akkora a pofája, mint a bécsi kapu, a másik meg se szólal. Mintha nem is neki beszélhív. Legalább annyit árulj el, mégis hogyan szeretnéd, ha hívnánk? Mert ezt, hogy Seherezáde, marha fárasztó kimondani.*

És bár gyűlt benne az indulat, Bumi hallgatott.

*Jó, akkor te leszel a Fityfiritty. Ezt megoldottuk, dőlt hátra a székében Igaz bácsi. Nálunk a faluban így hívták a sokat csacsogó nőket.*

A lány egy elszabadult papírsárkányt vett észre a félig nyitott ablakban. Pálcai az ellenfényben egy keresztet rajzoltak.

*Hallgass ide, Fityfiritty. Sejttem, mit érzel. Kicsinek, semminek látod magad, akit most kedvére hajigál a végzet.*

Hangja dúrból mollba lágult.

*Hadd mutassak neked valamit, vett elő egy ékszerdobozt a fiókból. Várj, előbb becsukom az ablakot, hogy még véletlenül se fújja el a szél. Tessék, huppant vissza, ez itt a világ legnagyobb fájának, a vörös mamutfenyőnek a magja, szórt ki egy papírlapra pár cirmos magocskát egy tobozból.*

*Egy több mint százöt méter magas, négyezer éves fáé. Ez tehát nemcsak a legnagyobb, de a legöregebb élőlény is egyben. Csúcsa egy húszemeletes felhőkarcolóval vetekszik. Délcegebb, mint a New York-i Szabadság-szobor. Itt egy fénykép róla. Látod, a törzsébe egy kétsávos autótutat vágta.*

A lány nem nézett oda. Nem zárta ki a látóteréből Igaz bácsit, ennél idegesítőbb volt, amit csinált, mellette nézett el pár arasszal.

*S hogy miképp kezdte ez a kolosszus? Így, mutatott a papirosra. Egy pirinyó magocskaként. Csak ez a középső csík a mag. Ezek itt, magyarázta előredőlve, kis szárnyak az oldalán. Hőségben rénsnyire nyílnak a toboz pikkelyei, s ezek a pöttöm magok akár több száz méterre is elvitorláznak a levegőben.*

„Legszívesebben lefújnam az asztalról a hülye magjait, hogy négykézláb keresgesse őket.”

*Miért vagy ilyen dafke? A határaitam feszegeted, rakta el csalódottan Bezbozsni a szelencét.*

*Lazíts már a vérteden egy kicsit, tette össze a kezét könyörögve, majd váratlanul kiborult. Az anyád picáját, te. Én nem köntörfalazok. Megmondom én a hétfájdalmú Szent Szűz színe előtt is, hogy ennek így nagyon nem lesz jó vége. Fenn hordod a porszívódat. Csak vigyázz, lengette a lány felé a mutatóujját, nehogy beleessen majd az eső.*

„Hogy lógna a szemed a térded kalácsáig.”

*A tapasztalatot tisztelni kell. Egyet vagyok értve? Annál nincs értékesebb. És tudod, miért? Mert azt nem lehet könyvekből kiolvasni. Márpedig, bocs, de te még képes gondolat se voltál, amikor én már, szóval, érted. Úgyhogy ezzel az én mindenkinél mindent jobban tudok hozzáállással nálam nem mész sokra, lazította meg a nyakkendőjét idegesen. Mert ezt itt megpróbálták már páran.*

*De én majd lenevellek erről. S ha nekem nem, hát sikerül majd másnak. Az élet iskolájában nincs tandíjmentesség.*

*„Anyám, borogass. Ez berúgott a saját dumájától.”*

*Nem értelek. Te okos kislány vagy. Akkor viszont miért viselkedsz így? Hisz ezzel csak magad alatt vágod a fát. És ha kihív a tanár felelni, akkor se nyikkansz meg?*

*Kis habcsomó jelent meg a szája sarkában.*

*Biztos, hogy így akarsz velem bántni? Itt mindenben az enyém az utolsó szó. És ha le kéne osztályoznom a beszélgetésünkben való részvételédet, a nullánál jobb jegyet nemigen tudnék adni neked. Bicskanyitogató a modorod. Pedig nekem nyugodtan mondhatod egyenesbe is. Vagy az a célod, hogy magadra haragíts? De mit gondolsz, melyikünkön csattan-na nagyobbat az ostor?*

*Egy utolsó kérdés, húzta vissza a vállára a nadrágtartót. Már ha futja idejéből naccságának. Mondjuk, tíz év múlva mi szeretnél lenni? Ezen lassan érdemes lesz elgondolkoznod, hisz pár év múlva szakmát kell majd választanod. Időben el fogom sorolni, milyen iskolák jöhetnek számításba. Mert mást kell tanulnia annak, aki a konzervgyárban akar kikötni, és megint mást, ha a tehenészet vonz. A két melő között ég és föld a különbség. A gyárban szériamunka folyik, hangos, bűdös és unalmas. Ugyanaz a mozdulat egy futószalag mellett, olykor tizenkét órán át. Majd meglátod az üzemlátogatáson. Állatgondozóként viszont végig tudod követni a bocik sorsát. Az egészzel kerülsz kapcsolatba, és nem csak a résszel. De persze megvan az előnye a gyári munkának is. Jobban fizet, például. És a hétvége szabad. A gépek ugyanis nem kérnek enni.*

*Bumi ápolónő szeretett volna lenni, de persze hallgatott, mint a sír.*

*„Ha a feje tetejére áll, akkor se fogok megszólalni.”*

*Na, ebből elég, pattant föl Bezbozsnij, mint egy zongorakalapács. Ez most már tényleg túlmegy mindenben. Hát kefét ettem én, hogy magamban beszéljek? Unom azt a savanyú pofádat, érted? Mint a szappanbuborék, úgy pattanak szét rajtad a mondataim. Sokat, nagyon sokat engedsz te meg magadnak. De sebj, én majd kezelésbe veszek. Itt majd nyereg alá törünk téged, ne félj.*

*„Azt hiszi, megfélemlíthet. Korábban kell ahhoz felébredni, te csökkött.”*

*Eltévesztetted a házszámot. Az ilyeneket, mint te, én a pirítósomra kenem.*

*Befújt az inge alá, majd a nyakkendőjével végigtörölte a homlokát. Mikor látta, hogy a nyakkendő vége elsötétült a verítékétől, bosszúsán tépte le magáról.*

*Látom az iratokból, hogy te nazarénus családból jössz. Szép, szép, de azért tisztázzunk valamit, kezdett el dühödten cirkulálni a szobában. Csak a félreértések elkerülése végett. Ez itt nem az evangélium, világos? Akárhogy is fáj a szívem érte, én nem szaladgálhatok minden egyes elveszett bárány után, hisz ha megtenném, akkor még az a kilencvenkilenc is szétszéledne, ami most még együtt van.*

*Hátracsapott kezekkel, egyre gyorsabban róttá a köröket. Fülei kivörösödtek, hangja egy fél oktávval magasabb lett, s még tán az álla is jobban ketté állt.*

*Mi teljes értékű, öntudatos embereket nevelünk. Egy gombostűfejnyi buborék landolt a lány térdén. Ha tehát kiskegyednek ma nem méltóztatik szóba állnia velem, ám*

legyen. Valami azt súgja, hogy túl fogom élni. De te... ragadta váratlanul copfon Bumit, te adod még lejjebb is. Ezt jó, ha már most megjegyzed magadnak. Mert ha te így, akkor én is így, rántotta le a székről a diri Sztojka Seherezádét.

*Ezt akartad? Nem szokásom, de ha... Picsába, segítette föl a lányt.*

*Csakis magadnak tehetsz szemrehányást ezért, morogta egy idő után.*

*Nem szeretem, ha szórakáznak velem. Tudod, egyvalamit én is tanultam a Jézuskától. Aki odatartja a másik orcáját is, azt előbb-utóbb keresztre feszítik.*

A lány pislogás nélkül meredt maga elé. Most már ha akart volna, sem tudott volna megszólalni.

*Na, jól van, nem történt semmi. A rossz rádiót is megütögetik néha. És ha szerencsénk van, akkor megszólal. Te ma nem szólaltál meg. Értem én, hidd el, hogy értem. Időjárás nemcsak kint van, de bent is. És benned most nagyon vacak az idő. Zuhog, dö-rög... tán hallani sem hallasz.*

*Szomorú és törődött lett, mintha egyszoriben kiszállt volna a szufla belőle.*

*Kiestem a szerepemből, szólalt meg nagy sokára. Az igazság az, hogy ezt a világot nem nekem találták ki.*

Arca sárga volt, mint a kukoricán nevelt csirke, ha lekopasztják. Gyűrött férfizebkendőt húzott elő, s az inge alá nyúlva kitörölte vele a hónalját.

*Olykor mindenkét elragad a hév. Csak hát, ahogy a Tiszát, úgy az érzelmeinket is szabályoznunk kell, különben kilép a víz a medréből, és akkor bizony olyan bűdös lesz a lelkünk, mint ez az íróasztal. De azért van két füle az embernek, hogy ami az egyikben be, az néha a másikon rögtön ki is jöhessen, nem igaz?*

*Sodort egy cigarettát. Lassan, módszeresen. Még nem tudott Bumira ránézni.*

*Makacs vagyok. Apu egyszer azt mondta, ha ló volnék, engem csak elaltatva tudnának megpatkolni.*

*Fejét hátravetve fújta ki a füstöt, karjai holtan csüngtek az oldalán.*

*De te még nálam is konokabb vagy.*

Írisze lassan elindult fölfelé, majd kis híján el is tűnt. Két fokhagymagerezd fehérlett a szemgödreiben.

*Ne haragudj.*

A lány az égő gyufát nézte a hamutálban. Mint a leguánok háttaraja, lángolt a szál hosszában.

*Bumi keze már a kilincsen volt, amikor Bezbozsni megpróbált.*

*Ha azt akarod, hogy békén hagyjon a világ, akkor be kell tartasad a játékszabályait. Na, jó, leléphetsz. A napirendet majd elmondja a Gizi néni.*